

Olympiapronssia Tokiossa kauhonut Matti Mattsson

Ari Tulla

Tokion olympiakisoissa pronssia voittaneella Matti Mattssonilla on ollut kiireinen loppukesä ja syksy.

- Laikka punaisena on tässä saanut mennä Tokion jälkeen eri tilaisuuksissa. Helsingissä televisiohaastatteluissa ja tälläkin viikolla oli kolme puhelinhaastattelua printtimedioille ja yksi radiohaastattelu. Mutta ei mitään, nyt täytyy takoa, kun rauta on kuuma, Mattsson toteaa hyväntuulisena.

Porissa perheensä kanssa asuva Mattsson edustaa paikallista Porin Uimaseuraa. Jo seitsemänvuotiaana hän osallistui ensimmäisiin kilpailuihinsa. Porin keskustan vanha uimahalli, sittemmin purettu, tuli treeni- ja kilpailupaikkana hyvin tutuksi. Samalle paikalle rakennettiin uusi halli vuonna 2011.

Kun uintikärpänen oli nuorta poikaa puraissut, ”niin siitä asti on tuolla uintimaailmassa pyörityt”.

- Jalkapalloa pelasin junnuna, mutta polvet eivät sitä hommaa kestäneet ja uinti tuntui sitten mielekkäämmältä. En kokenut itseäni joukkuepelaajaksi, halusin toteuttaa itseäni. Ja raadollinen puoli asiassa on se, että jos häviää, niin voi syyttää vain itseään, naurahtaa Mattsson.

Mattsson oli ensimmäisen kerran aikuisten kilpailussa SM-mitaleilla 15-vuotiaana, jolloin hän sai pronssia 100 metrin rintauinnissa. Tampereella kesällä 2009 järjestetyillä nuorten olympiafestivaaleilla tuli hopeamitali samalla matkalla. Seuraavana vuonna Mattsson sijoittui Singaporessa nuorten kesäolympialaisissa 200 metrin rintauinnissa kahdeksanneksi.

Uintia ja muuta oheisharjoittelua

Syyskuinen päivä, jolloin haastattelu tehtiin, oli miehen osalta alkanut vanhemman tyttären kuskamisella tarhaan.

- Sitten hyppäsin altaaseen, käynnistelin vähän ”konetta”, sellaista pientä kropan herättelyä, ei vielä mitään kovaa tekemistä. Tässä on nyt altaassa käyty Tokion jälkeen vasta pari viikkoa ja tietysti myös punttisalilla.

- Nykyisin uin kerran päivässä, aikaisemmin pari kertaa. Kun tuli perheenisäystä, pidettiin palaveria valmentajan kanssa ja päädyttiin yhteen uintiharjoitteluun päivässä. Muita oheisharjoituksia on maastopyöräily, kuntosaliharjoittelu kolmesti viikossa, allasjumpat. Altaassa tietysti pääosin, harjoitustunteja tulee sellaiset 15-20 tuntia viikossa.

Yhteistyö valmentajan kanssa toimii

Eetu Karvonen tuli 2016 Rion olympialaisten jälkeen Mattssonin valmentajaksi. Yhteistyö valmentavan ja valmentajan välillä toimii hyvin.

- Eetu on reilu, ammattitaitoinen valmentaja, ja aikuisia kun ollaan, niin hän ymmärtää hyvin sen aikuisen näkökulman päivittäisessä harjoittelussa. Kun itse tunnen kehoni hyvin, niin pystyn myös kertomaan hänelle mielipiteeni eri asioista ja yhdessä sitten tehdään suunnitelmia, analysoi Mattsson.

Tämän vuotiset Tokion olympialaiset pitivät olla uran päätepysäkki. Sitä ei toki ollut mihinkään kirjoihin ja kansiin laitettu, näin vaan mies oli mielessään miettinyt. Upean tuloksen jälkeen ura kuitenkin jatkuu.

- Nautin tästä tekemisestä, treenaamisesta, se on itselleni se tärkein ja kantaa hedelmää. Sellainen tunne on, että kaikkea ei ole vielä miehestä mitattu irti ja reservissä on vielä ”tavaraa”, Mattsson sanoo.

Mitä se porilainen hulluus on?

Jos aikaa kilpailuilta ja harjoittelulta jää Mattsson saatetaan nähdä Porin Isomäen hallilla lätkämatsia katsomassa.

- Kannatan Porin Ässiä, mutta mikään älytön penkkiurheilija en kyllä ole.

Kun Ässistä puhutaan, on pakko vielä kysyä siitä kuuluisasta porilaisesta hulluudesta, mitä se on?

- No, jos vähän huumorilla ajattelee, että jos tuossa kahdeksan vuotta hakkaa päätä seinään ja arvokisamitali tulee uudestaan kahdeksan vuoden jälkeen, niin ehkä se on jotain semmoista sitten. Se on sellaista periksiantamattomuutta, naurahtaa Mattsson.

Mattssonin perheen, vaimo ja kaksi lasta, suosikkimatkakohde kotimaassa on Levi, jonne he suuntaavat joka talvi. Juuri tätä haastattelua tehdessä perhe oli suuntaamassa Rukalle nauttimaan yhdessäolosta ja Lapin lumoavasta luonnosta.